

Hensyn til disse Forhold, at give Kongen den Stilling, som Scavenius spotvis havde antydnet. Skal den samme Tanke, som Bang her udtalte, omsættes i vore Tidens politiske Sprog, saa vil jeg udtrykke den saaledes, at det yderste Magtmiddel i en politisk Konflikt ligger hos Kongen, forsaavidt det ligger indenfor Forfatningens Omraade; men det er noget ganske Andet, end naar det ærede Medlem er tilbøielig til at rasle med de kongelige Prærogativer her i Hverdagens politiske Stridigheder. Her kæmpe vi imod et Ministerium for at overbevise dette, at det dog selv maa komme til Erkendelse af, at det er til Skade og Fordærvelse for Landet, at det vedbliver sin Styrelse, og naar Ministeriet kommer til den Erkendelse, saa gaar det sin Vej, thi Kongen har ikke Magt til at holde det. Men noget Andet er, dersom vi staa under Forhold, hvor en Regjering pukker paa sin Magtstilling og vil trodse sin Magt igjennem, da vil det med logisk Nødvendighed, Skridt for Skridt, komme dertil, at en saadan Regjering vil komme til at raade Kongen til Skridt, der ligge udenfor Forfatningen, og da, naar Striden er sat paa Spidsen, kommer det Tidspunkt, da det vil vise sig, at Anvendelsen af de yderste Magtmidler i en politisk Konflikt virkelig ligger hos Kongen, og at man ikke kan sige, at Hans Majestæt Kongen er ansvarfri, han er ansvarfri overfor Tiltale, men han er ikke ansvarfri overfor Valget af sine Midler i et saadant Dieblit. Jeg vil derfor bede det ærede Medlem om at sætte sig noget nøiere ind i de Forhandlinger, der ere førte paa den grundlovgivende Rigsforsamling, for at han kan faae en sand og virkelig Opfattelse af, hvad der er vor Forfatnings Mening.

Jeg bad ellers om Ordet, fordi vi fra Regjeringens Side have hørt udtale, og særlig ogsaa i Gaar, at Grunden, hvorfor den havde anset det for rigtigst at fremkomme med et Forslag som dette, der jo egner sig til overhovedet at stille det tvivlsomt hen, om vi til 1ste April naae til en virkelig Finantslov, var den, at det var pinligt for Regjeringen, at Forhandlingerne om Finantsloven traak saa længe ud, som de gjøre det. Regjeringen har i Aar som i Fjor henvendt til Grundlovsbestemmelsen om de to Maanedes og synes at antyde, at der ved Grund-

loven i saa Henseende er fastslaaet en Grændse for Rigsdagssamlingernes Varighed. Alle, som kjende Grundlovens § 19, vide, at dette ikke er Meningen. § 19 hjemler Rigsdagen Ret til uden Kongens Samtykke at blive siddende sammen i 2 Maanedes; men den bestemmer ingen Grændse for, hvor lang Arbejdstid der er fornøden for at fremme Rigsdagens Arbejde. Det har ogsaa tidligere vist sig, at Samlingens Varighed har maattet udstrækkes betydelig videre, og jeg skal i den Henseende kun, da det er muligt, at ogsaa dette Spørgsmaal kan komme til at spille en Rolle under den fortsatte Forhandling om det foreliggende Forslag, gjøre opmærksom paa følgende — — jeg vil i Forbigaaende her bemærke, at, naar den ærede Conseilspræsident i Gaar opfordrede til at fremskynde Finantslovens Behandling, saa maa jeg sige, at dette er en eiendommelig Opfordring at komme med nu i dette Dieblit; der er forløbet 14 Dage siden 2den Behandling af Finantsloven, og først for 2 Dage siden have Endringsforslag i et Antal af mellem 400 og 500 kunnet foreligge for Finantsudvalget. Jeg vil da sige, at Sammenligningen med tidligere Aar naturligvis vil indskrænke sig til Aarene efter den nye Grundlov; thi saa længe vi havde særlige Forfatninger, var jo Omfanget af Finantsloven betydelig indskrænket, saa at en Sammenligning i den Henseende ikke ret vel kan finde Sted. Men siden den nye Forfatning af 1866 har Praxis medført, at Finantslovens Behandling i Folkethinget gennemsnitlig har været $4\frac{1}{2}$ Maaned. Det har varieret noget op og ned af Hensyn til de forskellige Forhold, som have været bestemmende for Varigheden, naturligvis ogsaa af Hensyn til det Indhold, Finantsloven har haft; men Gjennemsnitstiden har stadig for Folkethinget været $4\frac{1}{2}$ Maaned. Til Sammenligning hermed skal jeg gjøre opmærksom paa, at Finantsloven vist i Aar efter al Sandsynlighed vil blive tilendebragt paa mindre end 4 Maanedes. Naar man nu spørger om, hvorvidt et Tidrum af 4 à $4\frac{1}{2}$ Maaned er for Meget, eller eventuelt for Lidt for Finantslovens Behandling i Folkethinget, afhænger det for det Første af Finantslovens Indhold, og jeg vil da gjøre opmærksom paa, at i tidligere Aar har man ikke kjendt til Finantslove med saa overdentlig stort